

му, и извика велегласно: „Лазаре дойди вѣтъ!“ — И тутакси Лазарь излѣзва обвѣрзанъ и по рѣцетѣ, и по краката съ повои, и лицето му забрадено съ кърпа. Прѣславното туй чудо смая сичкытѣ, и мнозина отъ присѣдѣвающытѣ привлече въ вѣрата. Тѣзи славащомъ достигна въ Іерусалимъ, първосвещеницкытѣ и Фарисеитѣ събиратъ съборъ, въ който Кайафа, първосвещеникъ прѣзъ тѣзи година, ако и да не бѣше пророкъ, пророчески каза, че по добръ е да умрѣ единъ за сичкый народъ. А Іисусъ отъ Виванія дохожда въ Ефраимъ, градъ въ Іудея близо до пустынята, и тамъ са застоя съ ученицкытѣ си. (Іоан. вѣ. 17.).

§. 52. *Іисусъ похвалява смиреніето, и са приема гостъ отъ Закхея.*

Като са приближаваше Пасхата, послѣдната на смотреніето, Іисусъ, когото послѣдувахъ и много други които са чудѣхъ, на особъ приказва на ученицкытѣ си дѣто щѣше да пострадае въ Іерусалимъ. Но понеже майката на Іакова и на Іоанна дойде да ходатайствува прѣдъ него да даде на сыноветѣ ѿ първытѣ прѣстола, които и тѣ искахъ и желаяхъ, другытѣ десетъ възнегодувахъ върху съученицкытѣ си за исканьето на първенство, Іисусъ и тѣхъ мѣри за безумното исканье, и сичкытѣ наедно съвѣтува да искатъ чрѣзъ смиреніето да са въздигатъ на първенство. А като приближаваше къмъ Іерихонъ, испѣри слѣпыйтъ който сѣдѣше на пѣтътъ и просѣше. За туй и той и народътъ славятъ Бога. А като влѣзе въ Іерихонъ, приема са гостъ въ кѣщата на Закхея който бѣше началникъ на мытаритѣ, за което като разумѣ че мнозина са